

بِرَاءةٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (1)

آزادی است از مکلفیت از جانب خدا و پیغمبر او به آنانکه عهد بسته بودید شما از مشرکان. (1)

فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَاعْلَمُوا أَنكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَ أَنَّ اللَّهَ مُخْزِي الْكَافِرِينَ (2)

پس سیر کنید در زمین چهار ماه و بدانید اینک شما نمی توانید عاجز کنید خدا را و اینک خدا خوار کننده و رسوا کننده نامعتقدان است. (2)

وَ أَذَانُ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَ رَسُولُهُ فَإِنْ تُبْنُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ صَاحِبًا وَ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَ بَشِّرِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (3)

و خبر رسانیدن است از جانب خدا و پیغمبر او به سوی مردم روز حج بزرگ اینک خدا آزاد است از مکلفیت مشرکان و پیغمبر او (نیز آزاد است از مکلفیت مشرکان). پس اگر توبه کنید پس آن بهتر است برای شما؛ و اگر رو گردانید پس بدانید اینک شما نمی توانید عاجز کنید خدا را. و خبر ده آنان را که نامعتقد شدند به عذاب درد دهنده. (3)

إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوكُمْ شَيْئًا وَ لَمْ يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ (4)

مگر آنانکه عهد بستید شما از مشرکان باز نکردند کم چیزی و نمی کنند مدد بر ضد شما کسی را پس به انجام رسانید عهد ایشان را تا وقت معین ایشان. هر آینه خدا می دارد دوست پرهیزگاران را. (4)

فَإِذَا انْسَلَخَ الْأَشْهُرُ الْحُرْمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَ خُدُوهُمْ وَ احْصُرُوهُمْ وَ اقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ فَإِنْ تَابُوا وَ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَ آتَوْا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (5)

پس وقتی که گذشت ماه های حرام (چهار ماه وعده داده شده قبلی) پس بکشید مشرکان را هر جا که بیابید ایشان را و بگیرید ایشان را و محاصره کنید ایشان را و بنشینید برای ایشان در همه کمین گاه ها. پس اگر توبه کردند و برپا کردند نماز را و دادند زکات را پس بگذارید راه ایشان را. هر آینه خدا آمرزنده، با رحم است. (5)

وَ إِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلِمَةَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ (6)

و اگر کسی از مشرکان طلب کند امان از تو پس بده امان او را تا بشنود سخن خدا را باز برسان او را به جای امان او. این به سبب آن است که ایشان گروهی اند که نمی دانند. (6)

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَ عِنْدَ رَسُولِهِ- إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ مِمَّا اسْتَقَامُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ؛ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ (7)

چگونه باشد برای مشرکان عهدی نزد خدا و نزد پیغمبر او مگر آنانکه عهد بسته بودید شما نزد مسجد الحرام؛ پس تا آنگاه که راست بودند برای شما پس راست باشید شما برای ایشان. هر آئینه خدا می دارد دوست پرهیزگاران را. (7)

كَيْفَ وَ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَ لَا ذِمَّةً يُرْضُونَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَ تَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَ أَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ (8)

چگونه و اگر غالب شوند بر شما نکنند مراعات در باره شما حق خویشی را و نه عهد محافظت را. خوش می سازند شما را به دهان های شان و نمی پذیرد دل های ایشان. و بسیاری ایشان اند سرکشان قصدی. (8)

اشْتَرَوْا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِهِ- إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (9)

خریدند به آیت های خدا بهره اندکی پس باز داشتند (مردم را) از راه خدا. هر آئینه ایشان بد بود آنچه بودند می کردند. (9)

لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَ لَا ذِمَّةً وَ أُولَئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ (10)

نمی دارند مراعات در باره ایمان آورنده حق خویشی را و نه عهد محافظت را. و آنها ایشانند از حد گذرنده گان. (10)

فَإِنْ تَابُوا وَ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَ آتَوْا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَ نَفَصَلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ (11)

پس اگر توبه کردند و برپا کردند نماز را و دادند زکات را پس برادران شما اند در دین. و به تشریح بیان می کنیم ما آیت ها را برای گروهی که می دانند. (11)

وَ إِنْ نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ مِّنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَ طَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا- أَيْمَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ (12)

و اگر شکستاندند سوگند های خود را از بعد عهد ایشان و طعنه زدند در دین شما پس بجنگید با رهبران نا معتقد، هر آئینه ایشان نیست سوگند ها برای ایشان بود ایشان بس کنند. (12)

أَلَا تَقَاتِلُونَ قَوْمًا نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَ هُمُوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَ هُمْ بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ أَ تَخْشَوْنَهُمْ؟ فَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (13)

آیا نمی کنید جنگ گروهی را که شکستاندند سوگند های شان را و قصد کردند به بیرون روان کردن پیغمبر و ایشان شروع کردند شما را (جنگ) نخست بار. آیا می ترسید از ایشان؟ پس خدا سزاوارتر است اینکه بترسید از او اگر هستید شما ایمان آورنده گان؟ (13)

قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَ يُخْزِهِمْ وَ يَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَ يَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ (14)

بجنگید با ایشان می کند عذاب ایشان را خدا به دست های شما و می کند خوار و رسوا ایشان را و می سازد فیروز شما را بر ایشان و می دهد شفا دل های گروه ایمان آورنده گان را. (14)

و يُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ ^ص وَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ ^ص وَ اللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (15)

و می برد کینه دل های ایشان (ایمان آورنده گان). و می پذیرد توبه را خدا از هر کسی که می خواهد. و خدا دانا، نهایت هوشیار است. (15)

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَ لَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَ لَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَ لَا رَسُولِهِ وَ لَا الْمُؤْمِنِينَ وَ لِيَجْزِيَ ^ص وَ اللَّهُ خَبِيرٌ ^ص بِمَا تَعْمَلُونَ (16)

آیا گمان کردید اینکه گذاشته شوید و هنوز شناسانده است خدا آنان را که جهاد کردند از شما و نگرفتند از غیر خدا و نه پیغمبر او و نه ایمان آورنده گان دوستان نزدیک. و خدا آگاه است به آنچه که می کنید. (16)

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا مَسَاجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ ^ص عَلَىٰ ^ص أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ ^ص أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ وَ فِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ (17)

نیست برای مشرکان اینکه آباد کنند مسجد های خدا را گواهان بر ضد خود شان به نامعتقدی. آنها بیهوده شد کار های شان و در دوزخ ایشان همیشه باشند گانند. (17)

إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مِنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ وَ أَقَامَ الصَّلَاةَ وَ آتَى الزَّكَاةَ وَ لَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ ^ص فَعَسَىٰ ^ص أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ (18)

جز این نیست که می کند آباد مسجد های خدا را کسی که ایمان آورده است به خدا و روز آخر و برپا داشته است نماز را و داده است زکات را و نترسیده مگر خدا را؛ پس شاید آنها باشند از راه یافته گان. (18)

أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَ عِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ وَ جَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ^ص لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ ^ص وَ اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (19)

آیا ساختید آب نوشانیدن حاجیان را و آباد ساختن مسجد الحرام را مانند کسی که ایمان آورده است به خدا و روز آخر و جهاد کرده است در راه خدا؟ نمی شوند برابر نزد خدا. و خدا نمی نماید رهنمائی گروه ستم گاران را. (19)

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ هَاجَرُوا وَ جَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَ أَنْفُسِهِمْ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ ^ص وَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ (20)

آنانکه ایمان آوردند و هجرت کردند و جهاد کردند در راه خدا با دارائی های خود و جان های خود بلندتر اند در مرتبه نزد خدا. و آنها ایشان اند کامیابان. (20)

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَ رِضْوَانٍ وَ جَنَّاتٍ لَّهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ (21)

می دهد مژده ایشان را پروردگار ایشان به مهربانی از جانب خود و خوشنودی و بوستان ها

برای ایشان در آنها خوشی دایم است. (21)

خَلِيدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ (22)

باشنده گان در آنها همیشه. هر آئینه خدا نزد او است پاداشی بزرگی. (22)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ وَ إِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَ مَنْ يَتَّخِذْهُمْ مِّنْكُمْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ (23)

ای آنانکه ایمان آورده اید نگیرید پدران خود را و برادران خود را یاوران اگر ترجیح دادند نامعتقدی را بر ایمان. و کسی که می گیرد ایشان را یاور از شما پس آنها ایشان اند ستم گاران. (23)

قُلْ إِن كَانَ آبَاؤُكُمْ وَ أَبْنَاؤُكُمْ وَ إِخْوَانُكُمْ وَ أَزْوَاجُكُمْ وَ عَشِيرَتُكُمْ وَ أَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَ تِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَ مَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِّنَ اللَّهِ وَ رَسُولِهِ وَ جِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ هُوَ وَ اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ (24)

بگو: اگر است پدران شما و پسران شما و برادران شما و زنان شما و خویشاوندان شما و دارائی که کسب کرده اید آن را و تجارتی که می ترسید از بی رونقی آن و منازلی که می دارید دوست آنها را دوست تر نزد شما از خدا و پیغمبر او و جهاد در راه او؟ پس انتظار کشید تا آنکه بیاورد خدا فرمان خود را. و خدا نمی نماید رهنمائی گروه سرکشان قصدی را.

(24)

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَ يَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبْتَكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَ ضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحَبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ (25)

البته به یقین یاری کرد شما را خدا در جا های بسیاری و روز حنین وقتیکه به شگفت انداخت شما را بسیاری شما پس نکرد دفع از شما چیزی و تنگ شد بر شما زمین با آنچه وسعت داد باز بر گردیدید پشت کنان (گریزان). (25)

ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَ أَنْزَلَ جُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا وَ عَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ ذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ (26)

باز فرورستاد خدا آرامش خود را بر پیغمبر خود و بر ایمان آورنده گان و فرود فرستاد لشکر هائی که ندیدید ایشان را و عذاب کرد آنان را که نامعتقد شدند. و این است جزای نامعتقدان. (26)

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَى مَنْ يَشَاءُ هُوَ وَ اللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (27)

باز می پذیرد توبه خدا از بعد این از کسی که می خواهد. و خدا نهایت آمرزنده، با رحم است. (27)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَ إِنَّ خَفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ إِن شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (28)

ای آنانکه ایمان آورده اید جز این نیست که مشرکان ناپاک اند پس نباید نزدیک شوند مسجد الحرام را بعد سال شان این. و اگر ترسیدید تنگ دستی را پس به زودی می سازد توانگر شما را خدا از فضل خود اگر بخواهد. هر آئینه خدا دانا، نهایت هوشیار است. (28)

قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّىٰ يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَن يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ (29)

جنگ کنید آنان را که نمی آورند ایمان به خدا و نه به روز آخر و نمی شمرند حرام آنچه را حرام ساخته است خدا و پیغمبر او و نمی کنند تصدیق دین حق را از آنانکه داده شدند کتاب را تا اینکه بدهند جزیه را از دست خود (به رضایت خود) و ایشان اند خوار شده گان.

(29)

و قَالَتِ الْيَهُودُ عِزِيرُ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصْرِيُّ الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ صلى ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ صلى يَضَاهُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ (30)

و گفت یهود: عزیر پسر خدا است و گفت نصاری: مسیح پسر خدا است؛ این سخنان ایشان است به دهن های ایشان؛ می گویند مانند سخن آنانکه نامعتقد شدند از پیش. کشت ایشان را خدا، چگونه فریب داده می شوند. (30)

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا صلى لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ (31)

گرفتند احبار (علمای دینی یهودیان) ایشان را و روهبان (علمای دینی عیسویان) های ایشان را معبودان از غیر خدا و مسیح پسر مریم را (معبود گرفتند) و نشدند امر مگر اینکه بپرستند خدا را یگانه؛ نیست هیچ معبودی مگر او. پاک است او از آنچه شریک می سازند.

(31)

يُرِيدُونَ أَن يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّآ أَن يُنِيمَ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ (32)

می خواهند اینکه فرو نشانند نور خدا را به دهن های خود و خود داری می کند خدا مگر اینکه تمام کند نور خود را و اگر چه نفرت کنند نامعتقدان. (32)

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ (33)

او است آنکه فرستاد پیغمبر خود را به هدایت و دین راست تا غالب کند آن را بر دین ها همه آن و اگر چه نفرت کنند مشرکان. (33)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَ الرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ صلى وَ الَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَ الْفِضَّةَ وَ لَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (34)

ای آنانکه ایمان آورده اید هر آئینه بسیاری از احبار (علمای دینی یهودیان) و راهبان (علمای

دینی عیسویان) البته می خورند دارائی مردم را به ناحق و باز می دارند از راه خدا. و آنانکه ذخیره می کنند طلا را و نقره را و نمی کنند خرچ آن را در راه خدا پس خبر ده ایشان را به عذابی دردناکی. (34)

يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَ جُنُوبُهُمْ وَ ظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنَزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ (35)

روزی که گرم کرده می شود بر آن در آتش دوزخ پس داغ کرده شود به آن پیشانی های ایشان و پهلو های ایشان و پشت های ایشان؛ (گفته شود) این است آنچه ذخیره کردید برای خود پس بچشید آنچه بودید شما می کردید ذخیره. (35)

إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنفُسِكُمْ وَ قَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَ اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ (36)

هر آئینه شمار ماه ها نزد خدا دوازده است در کتاب خدا روزی که آفرید آسمان ها و زمین را، از آنها چهار (ماه) حرام است. این است دین راست. پس نکنید ستم در آنها خویشتن را. و بجنگید مشرکان را همه همان طوریکه جنگ می کنند با شما همه. و بدانید اینکه خدا همراه پرهیزگاران است. (36)

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُجَلِّونَهُ عَامًا وَ يُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِيُؤَاطِنُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَجْلُوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنٌ لَهُمْ سُوءٌ أَعْمَلِهِمْ وَ اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (37)

جز این نیست که تأخیر انداختن افزایش است در نامعتقدی؛ می شود گمراه به آن آنانکه نامعتقد شدند می سازند حلال آن را سالی و می سازند حرام آن را سالی تا برابر سازند شمار آنچه حرام ساخته است خدا پس می سازند حلال آنچه حرام ساخته است خدا. آراسته شده است برای ایشان بدی کردار های ایشان. و خدا نمی کند هدایت گروه نامعتقدان را. (37)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَنَاقُلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ ؕ أَرْضِيئُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ ؕ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ (38)

ای آنانکه ایمان آورده اید چیست برای شما وقتیکه گفته شد برای شما بیرون آئید در راه خدا سستی کردید به سوی زمین؟ آیا خوشنود شدید به زنده گانی دنیا از آخرت؟ پس نیست بهره زنده گانی دنیا در آخرت مگر اندک. (38)

إِلَّا تَتَفَرَّوْا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَ يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَ لَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا ؕ وَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (39)

اگر نیائید بیرون می کند عذاب شما را عذابی درد دهنده و می کند بدل گروهی را عوض شما و نمی توانید رساند زیان او را چیزی. و خدا بر همه چیز توانا است. (39)

إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ
لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا **س** فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ
كَفَرُوا السُّفْلَى **س** وَكَلِمَةَ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا **س** وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (40)

اگر ندهید یاری او را (پیغمبر را) پس به یقین یاری داد او را خدا وقتیکه بیرون کرد او را
آنانکه نامعتقد شدند دوم دو کس وقتیکه آن دو در غار بودند وقتیکه می گفت برای رفیقش
نخور غم هر آئینه خدا همراه هر دوی ما است؛ پس فرو فرستاد خدا آرامش خود را بر او و
تقویه کرد او را با لشکر هائی که ندیدید آنها را و ساخت سخن آنان را که نامعتقد شدند پائین
تر. و سخن خدا آن است بلند ترین. و خدا غالب، نهایت هوشیار است. (40)

انْفِرُوا خِفَافًا وَ ثِقَالًا وَ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَ أَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ
(41)

بیرون آئید سبک بار و سنگین بار و جهاد کنید با دارائی خود و جان های خود در راه خدا.
این بهتر است برای شما اگر هستید شما می دانید. (41)

لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَ سَفَرًا قَاصِدًا لَاتَّبَعُوكَ وَ لَكِنْ بَعَدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَ سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ
اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَ اللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ (42)

اگر بودی منفعت دنیائی نزدیک و سفری آسان البته پیروی می کردند ترا ولیکن دراز شد
بر ایشان مسافه راه. و به زودی سوگند می خورند به خدا که اگر می توانستیم ما البته
بیرون می آمدیم همراه شما، می کنند هلاک خود را (با سوگند خوردن) و خدا می داند که
هر آئینه ایشان اند البته دروغ گوین. (42)

عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذْنَتْ لَهُمْ حَتَّىٰ يَتَّبِعَنَّ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَ تَعَلَّمَ الْكَذِبِينَ (43)

عفو کند خدا از تو چرا اجازه دادی برای شان تا آن وقت که آشکار شود برای تو آنانکه
راست گفتند و بشناسی دروغ گوین را. (43)

لَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَ أَنْفُسِهِمْ **س** وَ اللَّهُ عَلِيمٌ
بِالْمُتَّقِينَ (44)

نمی طلبد اجازه از تو آنانکه ایمان دارند به خدا و روز آخر اینکه کنند جهاد با دارائی شان
و جان های شان. و خدا دانا است به پرهیزگاران. (44)

إِنَّمَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ وَ ارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَبِّهِمْ يَتَرَدَّدُونَ
(45)

جز این نیست که می طلبد اجازه از تو آنانکه ندارند ایمان به خدا و روز آخر و دچار شک
شده است دل های ایشان پس ایشان در شک شان می کنند سرگردانی. (45)

وَ لَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَ لَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاتَهُمْ فَتَبَطَّحَهُمْ وَ قَبَلَ لَهُمُ الْفُجْعِدِينَ
(46)

و اگر می خواستند بیرون رفتن را البته آماده می ساختند برای آن آماده گی ولیکن نپسندید خدا رفتن ایشان را و از حرکت باز داشت ایشان را و گفته شد بنشینید همراه نشسته گان.

(46)

لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَ لَا أَوْضَعُوا خِلَافَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ وَ فِيكُمْ سَمَّعُونَ لَهُمْ قُلِي وَ اللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ (47)

اگر بیرون می آمدند با شما نمی افزودند شما را مگر بی نظمی و شر و البته فعالیت می کردند در میان شما و میکردند طلب تفرقه (در دین) را و در میان شما شنونده گان اند برای ایشان. و خدا دانا است به ستم گاران. (47)

لَقَدْ ابْتَعُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَ قَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّىٰ جَاءَ الْحَقُّ وَ ظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَ هُمْ كَارِهُونَ (48)

البته به یقین طلب کردند تفرقه (در دین) را از پیش و برهم زدند برای تو کار ها را تا آنکه آمد حق و آشکار شد فرمان خدا و ایشان نمی خواستند. (48)

وَ مِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ أَنْذَنْ لِي وَ لَا تَفْتِنِّي ع أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا قُلِي وَ إِنْ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ (49)

و از ایشان کسی است که می گوید اجازه ده مرا و نه انداز در فتنه مرا. بیگمان در فتنه افتادند. و هر آینه دوزخ در بر گیرنده است نامعتقدان را. (49)

إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ قُلِي وَ إِنْ تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرًا مِنْ قَبْلُ وَ يَتَوَلَّوْا وَ هُمْ فَرِحُونَ (50)

اگر برسد ترا چیز خوبی، می سازد نا خوش ایشان را و اگر برسد ترا چیز بدی، می گویند به یقین گرفتیم کار های خود را از پیش و بر می گردند و ایشان خوش حالی می کنند.

(50)

قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَ عَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ (51)

بگو: هرگز نمی رسد به ما مگر آنچه نوشته است خدا برای ما او است سرپرست ما. و بر خدا پس می کند اعتماد ایمان آورنده گان. (51)

قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ قُلِي وَ نَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهِ قُلِي أَوْ بِأَيْدِينَا قُلِي فَتَرَبَّصُوا قُلِي إِنَّا مَعَكُمْ مُّتَرَبِّصُونَ (52)

بگو: آیا می کشید انتظار برای ما مگر یکی از دو نیکی؟ و ما می کشیم انتظار برای شما اینکه برساند به شما خدا عذابی از نزد خود یا به دست های ما؛ پس انتظار بکشید هر آینه ما هم با شما انتظار می کشیم. (52)

قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ مِنْكُمْ قُلِي إِنْ كُنْتُمْ كُفْرًا فَسَاقِينَ (53)

بگو: خرچ کنید به خوشی یا به نا خوشی هرگز نمی شود پذیرفته از شما؛ هر آینه هستید

شما گروه سرکشان قصدی. (53)

وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَىٰ وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُِونَ (54)

و نکرد منع ایشان را اینکه پذیرفته شود از ایشان خرچ ها ایشان مگر اینکه ایشان نامعتقد شدند به خدا و به پیغمبر او و نمی آیند نماز را مگر و ایشان اند کاهل و نمی کنند خرچ مگر و ایشان اند ناخواهان. (54)

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَرْهَقَ أَنفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ (55)

پس نیاورد به شگفت ترا دارائی های ایشان و نه فرزندان ایشان. جز این نیست که می خواهد خدا تا عذاب کند ایشان را با آنها در زنده گانی دنیا و برآید جان های ایشان و ایشان اند نامعتقدان (در حالت کفر). (55)

وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْهُمْ لَمُنْكُمْ وَمَا هُمْ بِمُنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرَقُونَ (56)

و می خورند سوگند به خدا که هرآئینه ایشان از جمله شما هستند و نیستند ایشان از جمله شما و لیکن ایشانند گروهی که می ترسند. (56)

لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأً أَوْ مَعَارَاتٍ أَوْ مُدْخَلًا لَوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ (57)

اگر بیابند پناهگاهی یا غاری یا جای درآمدن به یقین برگردند به سوی آن و ایشان شتاب می کنند. (57)

و مِنْهُمْ مَنْ يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رَضُوا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ (58)

و از ایشان کسی عیب می کند ترا در صدقه ها پس اگر داده شدند از آنها خوشنود شدند و اگر داده نشدند از آنها آنگاه ایشان می شوند خشمگین. (58)

وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ (59)

و اگر اینکه ایشان راضی می شدند به آنچه داد ایشان را خدا و پیغمبر او و گفتند: بس است ما را خدا می دهد ما را خدا از فضل خود و پیغمبر او هرآئینه ما به سوی خدا امید دارنده گانیم. (59)

إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمَوْلَافَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ صلى فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ علي وَ اللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (60)

جز این نیست که صدقه ها برای مستمندان و محتاجان و کارکنان بر آنها و آنانکه محبت داده می شود دل های شان و در راه آزادی برده گان و قرضداران و در راه خدا و در راه راه مانده گان است؛ فرضیه از جانب خدا. و خدا دانا، نهایت هوشیار است. (60)

وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤَدُّونَ النَّبِيَّ وَ يَقُولُونَ هُوَ أَذُنٌ قُلْ أذنٌ خَيْرٌ لَكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ يُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَ رَحْمَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَ الَّذِينَ يُؤَدُّونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (61)

و از ایشان آنان اند که می دهند آزار پیغمبر را و می گویند او (همه) گوش است. بگو: گوش بهتر است برای شما می آورد ایمان به خدا و می آورد ایمان به ایمان آورنده گان و رحمت است برای آنانکه ایمان آوردند از شما. و آنانکه آزار می دهند پیغمبر خدا را برای ایشان عذاب درد دهنده است. (61)

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ- أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ (62)

می خورند سوگند به خدا برای شما تا راضی سازند شما را و خدا و پیغمبر او سزاوار تر اند اینکه راضی بسازند او را اگر هستند ایمان آورنده گان؟ (62)

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنْ يُحَادِدِ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا ذَٰلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ (63)

آیا ندانستند اینکه او کسی که می کند مخالفت خدا را و پیغمبر او را پس اینکه برای او است آتش دوزخ همیشه باشنده در آن. این است رسوائی بزرگ. (63)

يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلِ اسْتَهِزُّوْا إِنِّي اللَّهُ مُخْرِجُ مَا تَحْذَرُونَ (64)

می ترسد منافق ها اینکه فرو فرستاده شود بر ایشان (برای ایمان آورنده گان) سوره که خبر می دهد ایشان را (ایمان آورنده گان را) به آنچه که است در دل های ایشان (منافق ها). بگو: مسخره کنید هر آینه خدا بیرون آورنده است آنچه را که می ترسید. (64)

وَ لَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَ نَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَ آيَاتِهِ وَ رَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ (65)

و البته اگر بپرسی ایشان را البته می گویند جز این نیست که ما بودیم شوخی می کردیم و بازی می کردیم. بگو: آیا به خدا و آیت های او و پیغمبر او بودید می کردید شما تمسخر؟ (65)

لَا تَعْتَدُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنْ نَعْفُ عَنْ طَآئِفَةٍ مِّنْكُمْ نُعَذِّبْ طَآئِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ (66)

نخواهید عذر به یقین نامعتقد شدید شما بعد ایمان خود. اگر ببخشیم از گروهی از شما عذاب کنیم گروهی را به سبب آنکه ایشان بودند گناه گاران. (66)

الْمُنَافِقُونَ وَ الْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ وَ يَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَ يَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (67)

مردان منافق و زنان منافق بعضی از ایشان اند از بعضی. می کنند امر به کار ناپسندیده و می کنند منع از کار پسندیده و می بندند دست های شان را. فراموش کردند خدا را پس

فراموش کرد ایشان را. هر آینه منافق ها ایشان اند سرکشان قصدی. (67)
وَعَدَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ، وَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ ص و لَهُمْ
عَذَابٌ مُّقِيمٌ (68)

و عده داده است خدا مردان منافق و زنان منافق را و نامعتقدان را آتش دوزخ همیشه باشند
گان در آن. دوزخ کافی است ایشان را. ولعنت کرد ایشان را خدا؛ و برای ایشان عذاب
دائمی است. (68)

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَ أَكْثَرَ أَمْوَالًا وَ أَوْلَادًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ
بِخَلْقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلْقِهِمْ وَ خُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا، أُولَىٰ لَكُمْ حَبِطَتِ أَعْمَالُهُمْ
فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ ص و أُولَىٰ لَكُمْ هُمْ الْخَاسِرُونَ (69)

مانند آنان از پیش ایشان بودند قوی تر از شما در نیرو و بیشتر در دارائی و فرزندان پس
بهره مند شدند به قسمت ایشان پس بهره مند شدید شما به قسمت خود مانند آنکه بهره مند
شدند آنان از پیش شما به قسمت ایشان و فرو رفتید در هزل مانند آنکه فرو رفتند در هزل،
آنها بیهوده شد کار های شان در دنیا و آخرت؛ و آنها ایشان اند زیان رسیده گان. (69)

أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَ عَادٍ وَ ثَمُودَ وَ قَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَ أَصْحَابِ مَدْيَنَ وَ
الْمُؤْتَفِكَاتِ، أَنَّهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ ص فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَ لَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ (70)

آیا نیامده است به ایشان خبر آنان از پیش ایشان قوم نوح و عاد و ثمود و قوم ابراهیم و
همراهان مدین و مؤتفکات. آمد به ایشان پیغمبران ایشان با نشانه های روشن؛ پس نبود خدا
که ستم کند بر ایشان ولیکن بودند بر نفس های خود می کردند ستم. (70)

وَ الْمُؤْمِنُونَ وَ الْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ، يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَ يَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ
يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَ يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَ يُطِيعُونَ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ، أُولَىٰ لَكُمْ سِيرَتُهُمْ اللَّهُ إِنْ اللَّهُ
عَزِيزٌ حَكِيمٌ (71)

و مردان ایمان آورنده و زنان ایمان آورنده بعضی از ایشان اند دوستان بعضی. می کنند امر
به کار پسندیده و می کنند منع از کار ناپسندیده و می دارند بر پا نماز را و می دهند زکات
را و می کنند فرمانبر داری خدا را و پیغمبر او را. آنها به زودی مهربانی می کند ایشان را
خدا. هر آینه خدا توانا، نهایت هوشیار است. (71)

وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَ مَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي
جَنَّاتِ عَدْنٍ، وَ رِضْوَانٍ مِّنَ اللَّهِ أَكْبَرُ، ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (72)

و عده داده است خدا مردان ایمان آورنده و زنان ایمان آورنده را بوستان ها، می رود از زیر
آنها جوی ها، همیشه باشند گان در آنها و خانه های پاکیزه در بوستان های همیشه. و
خوشنودی از جانب خدا بزرگتر. این است آن فیروزی بزرگ. (72)

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَ الْمُنَافِقِينَ وَ اغْلُظْ عَلَيْهِمْ، وَ مَا لَهُمْ جَهَنَّمَ ص و بِئْسَ الْمَصِيرُ (73)

ای پیغمبر جهاد کن با نامعتقدان و منافق ها و خشن کن بر ایشان. و جای ایشان دوزخ است؛ و بد جایگاه است. (73)

يَخْلُقُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَ لَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَ كَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَ هُمُومَا لَمْ يَنَالُواهُ وَ مَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَهُمْ مسي وَإِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ مَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَ لَا نَصِيرٍ (74)

می خورند سوگند به خدا که نگفتند چیزی و البته به یقین گفتند سخن کفر و نامعتقد شدند بعد اسلام شان و قصد کردند به آنچه که نرسیدند. و نکردند ناپسند مگر اینکه توانگر ساخت ایشان را خدا و پیغمبر او از فضل خود. پس اگر کنند توبه باشد بهتر برای ایشان؛ و اگر برگردند می کند عذاب ایشان را خدا عذاب درد دهنده در دنیا و آخرت. و نیست برای ایشان در زمین از سرپرستی و نه یاری دهنده. (74)

وَ مِنْهُمْ مَنْ عَاهَدَ اللَّهُ لَيْنُ عَاتِنَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ وَ لَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّالِحِينَ (75)

و از ایشان کسی عهد بسته است خدا را البته اگر بدهد ما را از فضل خود البته صدقه (خیرات) بدهیم و البته باشیم از جمله نیکوکاران. (75)

فَلَمَّا آتَاهُمُ مِنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَ تَوَلَّوْا وَ هُمْ مُعْرِضُونَ (76)

پس چون داد ایشان را از فضل خود بخیلی کردند به آن و برگردیدند و ایشان می کردند مخالفت. (76)

فَاعْتَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ (77)

پس دنباله کرد ایشان را نفاق در دل های ایشان تا روزی که ملاقات کنند او را به سبب آنکه خلاف کردند خدا را آنچه وعده کردند او را و به سبب آنکه بودند می گفتند دروغ. (77)

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَ نَجْوَاهُمْ وَ أَنَّ اللَّهَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ (78)

آیا ندانستند اینکه خدا می داند راز ایشان را و سخنان مخفی ایشان را و اینکه خدا دانای نا دیده ها است. (78)

الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (79)

آنانکه عیب جوئی می کنند اطاعت کننده گان از ایمان آورنده گان را در خیرات ها و آنان را که نمی یابند مگر سعی ایشان را پس می کنند تمسخر از ایشان، تمسخر کرد خدا از ایشان و برای ایشان عذاب درد دهنده است. (79)

اسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَ رَسُولِهِ مسي وَ اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ (80)

طلب آمرزش کنی برای ایشان یا نکنی طلب آمرزش کنی برای ایشان اگر طلب آمرزش کنی برای ایشان هفتاد بار پس هرگز نمی آمرزد خدا برای ایشان. این به سبب آن است که

ایشان نامعتقد شدند به خدا و پیغمبر او. و خدا نمی کند هدایت قوم سرکشان قصدی را.
(80)

فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ وَ كَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَ قَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ (81)

خوش شدند پس مانده گان به نشستن شان عقب پیغمبر خدا و خواستند اینکه جهاد کنند با دارائی های شان و جان های شان در راه خدا و گفتند: نروید بیرون در گرمی. بگو: آتش دوزخ شدید ترین است در گرمی. اگر بودند می کردند درک. (81)

فَلْيُضْحَكُوا قَلِيلًا وَ لِيُنكثُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (82)

پس باید بخندند اندک و باید بگریند بسیار، سزا به آنچه بودند به دست می آوردند. (82)

فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَأْذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَ لَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ
عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْفُجُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَالِفِينَ (83)

پس اگر برگرداند ترا خدا به سوی گروهی از ایشان پس طلب اجازه می کنند از تو برای بیرون آمدن پس بگو: هرگز بیرون نخواهید آمد همراه من هیچ وقت و هرگز نمی کنید جنگ همراه من دشمنی را؛ هر آینه شما راضی شدید به نشستن نخست بار پس بنشینید با پس مانده گان. (83)

وَ لَا تَصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَ لَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ صَلَّى إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَ رَسُولِهِ وَ مَا تَأْتُوا
وَ هُمْ فَاسِقُونَ (84)

و نخوان نماز بر یکی از ایشان که مرد هیچ وقت و نه ایست بر قبر او؛ هر آینه ایشان نامعتقد شدند به خدا و پیغمبر او و مردند و ایشان سرکشان قصدی بودند. (84)

وَ لَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَ أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَ تَرْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَ هُمْ
كَافِرُونَ (85)

و نیاورد به شگفت ترا دارائی های ایشان و فرزندان ایشان. جز این نیست که می خواهد خدا اینکه عذاب کند ایشان را با آنها در دنیا و برآید جان های ایشان و ایشان اند نامعتقدان (در حالت کفر). (85)

وَ إِذَا أَنْزَلْتَ سُورَةَ أَنْ ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَ جَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَأْذَنَكَ أُولُو الطُّولِ مِنْهُمْ وَ قَالُوا ذَرْنَا
نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ (86)

و وقتی که فرو فرستاده شد سوره اینکه ایمان آورید به خدا و جهاد کنید همراه پیغمبر او طلب اجازه کرد از تو صاحبان ثروت از ایشان و گفتند بگذار ما را تا باشیم همراه نشسته گان. (86)

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَ طَبَعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ (87)

راضی شدند به اینکه باشند همراه پس مانده گان و مهر نهاده شد بر دل های شان پس ایشان

نمی کنند درک. (87)

لَيْكِنَ الرَّسُولَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَىٰ أَوْلِيَٰكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ ۗ وَأُولَىٰ أَوْلِيَٰكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (88)

لیکن پیغمبر و آنانکه ایمان آوردند همراه او جهاد کردند با دارائی های شان و جان های شان. و آنها برای ایشان است خوبی ها؛ و آنها ایشان اند کامیاب ها. (88)

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۗ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (89)

آماده ساخته است خدا برای ایشان بوستان ها، می رود از زیر آنها جوی ها، همیشه باشند گان در آنها. این است فیروزی بزرگ. (89)

وَ جَاءَ الْمُعَذَّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَ قَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَ رَسُولَهُ ۗ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (90)

و آمد عذر خواهان از صحرا نشینان تا اجازه داده شود برای ایشان و نشستند آنانکه به دروغ نسبت کردند خدا را و پیغمبر او را. به زودی می رسد آنان را که نا معنقد شدند از ایشان عذابی درد دهنده ئی. (90)

لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَ لَا عَلَى الْمَرْضَىٰ وَ لَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَ رَسُولِهِ ۗ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ ۗ وَ اللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (91)

نیست بر ناتوان ها و نه بر بیمار ها و نه بر آنانکه نمی یابند آنچه خرچ کنند گناهی وقتیکه نیک خواهی کردند (صمیمیت نشان دادند) برای خدا و پیغمبر او. نیست بر نیکوکار ها از راه (ملامت). و خدا آمرزنده، با رحم است. (91)

وَ لَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا ۗ وَ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ (92)

و نه بر آنانکه وقتیکه چون آمدند نزد تو تا سوار کنی ایشان را گفتی نمی یابم آنچه سوار کنم شما را بر آن، برگشتند و چشم های ایشان جاری می شد از اشک اندوه کنان اینکه نمی یابند آنچه که خرچ کنند. (92)

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَ هُمْ أَغْنِيَاءُ ۗ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (93)

جز این نیست که راه (ملامتی) بر آنان است که می کنند طلب اجازه از تو و ایشان توان گراندند. راضی شدند به اینکه باشند همراه پس مانده گان و مهر نهاد خدا بر دل های ایشان پس ایشان نمی دانند. (93)

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ ۗ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَّأَنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ ۗ وَ سِيرَىٰ اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَ رَسُولُهُ ۗ ثُمَّ تَرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (94)

می کنند عذر خواهی به سوی شما وقتیکه برگشتید به سوی ایشان. بگو: نکنید عذر خواهی

هرگز نمی کنیم باور شما را به یقین آگاه ساخت ما را خدا از خبر های شما. و می بیند خدا کار های شما را و پیغمبر او باز برگردانیده می شوید به سوی دانای نادیده و دیده پس می دهد خبر شما را به آنچه که بودید می کردید. (94)

سَيَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ صلى فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ صلى إِنَّهُمْ رِجْسٌ صلى وَ مَاؤُهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (95)

خواهد خوردند سوگند به خدا برای شما وقتیکه برگشتید به سوی ایشان تا رو گردانید از ایشان؛ پس رو گردانید از ایشان؛ هر آئینه ایشان ناپاک اند؛ و جایگاه ایشان دوزخ است، سزا به آنچه بودند به دست می آوردند. (95)

يَخْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضُوا عَنْهُمْ صلى فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ (96)

می خوردند سوگند برای شما تا راضی شوید از ایشان؛ پس اگر شوید راضی از ایشان پس هر آئینه خدا نمی شود راضی از گروه سرکشان قصدی. (96)

الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَ نِفَاقًا وَ أَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ صلى وَ اللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (97)

صحرا نشینان شدید تر اند در نامعتمدی و نفاق و سزاوار تر اند به اینکه ندانند حد ها را (احکام و شرایع را) آنچه فرو فرستاده است خدا بر پیغمبر خود. و خدا دانا، نهایت هوشیار است. (97)

وَ مِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَ يَتْرَبُّصُ بِكُمْ الدَّوَائِرَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ صلى وَ اللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (98)

و از صحرا نشینان کسی است که می گیرد آنچه را که خرج می کند زیان و می کشد انتظار به شما تغییرات در دوره ها را. بر ایشان است تغییرات در دوره ها از بدی. و خدا شنوا، نهایت دانا است. (98)

وَ مِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ وَ يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرْبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَ صَلَوَاتِ الرَّسُولِ صلى أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ صلى إِنْ اللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (99)

و از صحرا نشینان کسی است که می آورد ایمان به خدا و روز آخر و می گیرد آنچه را که خرج می کند اسباب نزدیکی به خدا و دعا های پیغمبر. بیگمان هر آئینه آن سبب نزدیکی است برای ایشان. به زودی خواهد داخل سازد ایشان را خدا در رحمت خود. هر آئینه خدا آمرزنده، با رحم است. (99)

وَ السَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَ الْأَنْصَارِ وَ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَ رَضُوا عَنْهُ وَ أَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (100)

و پیشگام های نخست از مهاجر ها و انصار و آنانکه پیروی کردند ایشان را در نیکو کاری راضی شد خدا از ایشان و راضی شدند از او و آماده ساخته است برای ایشان بوستان ها،

می رود زیر آنها جوی ها، همیشه باشندگان در آنها همیشه. این است فیروزی بزرگ.
(100)

وَمِمَّنْ حَوْلَكُم مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ صلی وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ صلی مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ صلی نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ (101)

و بعضی کسان در اطراف شما از صحرا نشینان منافق ها هستند؛ و بعضی مردم مدینه؛ اصرار کردند بر نفاق نمی شناسی ایشان را؛ ما می شناسیم ایشان را. به زودی عذاب می کنیم ایشان را دو بار باز برگردانیده می شوند به سوی عذابی بزرگی. (101)

وَ آخِرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَ آخَرَ سَيِّئًا عَسَىٰ اللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (102)

و دیگران اقرار کردند به گناه های شان آمیختند کار نیک را و دیگر (کار) بد را، نزدیک است خدا اینکه بر گردد به رحمت بر ایشان. هر آینه خدا آمرزنده، با رحم است. (102)
خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَ تُزَكِّيهِمْ بِهَا وَ صَلِّ عَلَيْهِمْ صلی إِنَّ صَلَوَاتِكَ سَكَنٌ لَهُمْ صلی وَ اللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (103)

بگیر از دارائی های ایشان خیرات تا پاک سازی ایشان را و با برکت کنی ایشان را به آن و دعا کن برای ایشان؛ هر آینه دعای تو اطمینان است برای شان. و خدا شنوا، دانا است.
(103)

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَ يَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ النَّوَّابُ الرَّحِيمُ (104)

آیا ندانستند اینکه خدا او می پذیرد توبه را از بنده گان خود و می گیرد (می پذیرد) خیرات را و اینکه خدا او است توبه پذیرنده با رحم. (104)

وَ قُلْ اْعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَ رَسُولُهُ وَ الْمُؤْمِنُونَ صلی وَ سَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (105)

و بگو: عمل کنید پس به زودی می بیند خدا عمل شما را و پیغمبر او و ایمان آورنده گان؛ و به زودی برگردانیده می شوید به سوی دانای نادیده و دیده پس خبر می دهد شما را به آنچه که بودید می کردید. (105)

وَ آخِرُونَ مُرْجُونَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَ إِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ صلی وَ اللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (106)

و دیگران به تعویق افتاده گان برای فرمان خدا یا اینکه می کند عذاب ایشان را و یا بر می گردد به رحمت بر ایشان. و خدا دانا، نهایت هوشیار است. (106)

وَ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَ كُفْرًا وَ تَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ وَ إِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ وَ لِيُخْلِفَ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ صلی وَ اللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ (107)

و آنانکه گرفتند (ساختند) مسجدی زیان رسانی و نامعتقدی و تفرقه اندازی میان ایمان آورنده

گان و پایگاهی برای کسی که جنگ کرد بر ضد خدا و پیغمبر او از پیش. و البته می خورند سوگند که نمی خواستیم مگر نیکی؛ و خدا می دهد گواهی که هر آئینه ایشان اند البته دروغ گویان. (107)

لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَمَسْجِدٍ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ (108)

نه ایست در آن هیچ وقت. البته مسجدی که بنیاد گذاری شده بر پرهیزگاری از نخست روز شائسته تر است که بایستی در آن. در آن مردانی هستند که دوست دارند که پاک سازند خود را. و خدا دوست دارد کسانی را که پاک می سازند خود ها را. (108)

أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَىٰ تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَىٰ شِقَا جُرْفٍ هَارٍ فَأَنهَارَ بِهِ فِي نَارٍ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (109)

آیا پس کسی که بنیاد گذاری کرد عمارت خود را بر پرهیزگاری (از نافرمانی) از خدا و خوشنودی (او) بهتر است یا کسی که بنیاد گذاری کرد عمارت خود را بر کناره سربلندی در حال افتادن پس افتاد با آن در آتش دوزخ؛ و خدا نمی کند رهنمائی گروه ستم گران را. (109)

لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (110)

نمی شود قطع عمارت ایشان آنکه ساخته اند شک در دل های شان مگر آنکه قطعه، قطعه کرده شود دل های شان. و خدا دانا، نهایت هوشیار است. (110)

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَمِنْهُمُ مَنْ قَاتَلَ فِي تَوْبَةٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ وَاللَّهُ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَمِنْهُمُ مَنْ قَاتَلَ فِي تَوْبَةٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ وَاللَّهُ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَمِنْهُمُ مَنْ قَاتَلَ فِي تَوْبَةٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ وَاللَّهُ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَمِنْهُمُ مَنْ قَاتَلَ فِي تَوْبَةٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (111)

هر آئینه خدا خریده است از ایمان آورنده گان جان های شان را و دارائی های شان را به اینکه برای ایشان است بهشت. می جنگند در راه خدا پس می کشند و کشته می شوند؛ و عده بر او ثابت شده در تورات و انجیل و قرآن. و کیست وفا کننده تر به عهد او از خدا. پس خوشی کنید به فروختن خود آنچه معامله کردید به آن. و این است آن فیروزی بزرگ. (111)

الَّذِينَ يُؤْتُونَ عَدُوِّيهِمْ مَا كَانُوا يَكْفُرُونَ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ عَدُوِّيهِمْ مَا كَانُوا يَكْفُرُونَ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ عَدُوِّيهِمْ مَا كَانُوا يَكْفُرُونَ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ عَدُوِّيهِمْ مَا كَانُوا يَكْفُرُونَ (112)

توبه کننده گان را، عبادت کننده گان را، حمد گویان را، سیاحت کننده گان را، رکوع کننده گان را، سجده کننده گان را، دستور دهنده گان به کار نیک را و منع کننده گان از کار بد را و نگاه دارنده گان برای حد های خدا. و مژده ده ایمان آورنده گان را. (112)

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهم أَصْحَابُ الجَحِيمِ (113)

نیست (شائسته) برای پیغمبر و آنانکه ایمان آورده اند که طلب آمرزش کنند برای مشرک ها اگر چه باشند صاحبان خویشی از بعد آنکه آشکار شد برای شان اینکه ایشان اند اهل دوزخ. (113)

وَ مَا كَانَ اسْتِغْفَارُ اِبْرَاهِيمَ لِابْنِهِ اِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا اِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ - أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ
إِنَّ اِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ (114)

و نبود طلب آمرزش خواستن ابراهیم برای پدرش مگر از وعده که وعده کرده بود او را پس اما چون آشکار شد برایش که او دشمن خدا است بیزار شد از او. هرآئینه ابراهیم البته خاشع در دعا، برده بار بود. (114)

وَ مَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ مَّا يَتَّقُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (115)
و نیست خدا تا گمراه سازد قومی را بعد وقتیکه هدایت کرد ایشان را تا اینکه روشن سازد برای ایشان آنچه که بپرهیزند. هرآئینه خدا به همه چیز دانا است. (115)
إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ ۖ يُحْيِي وَ يُمِيتُ ۚ وَ مَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَ لَا نَصِيرٍ (116)

هرآئینه خدا برای او است پادشاهی آسمان ها و زمین؛ می کند زنده و می میراند. و نیست برای شما از غیر خدا از سرپرستی و نه یاری دهنده نی. (116)

لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ وَ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبَ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ (117)

البته به یقین برگشت به رحمت خدا بر پیغمبر و مهاجر ها و انصار آنانکه پیروی کردند او را در وقت سختی از بعد آنکه نزدیک بود منحرف گردد دل های گروهی از ایشان باز برگشت به رحمت بر ایشان. هرآئینه او به ایشان مهربان، با رحم است. (117)

وَ عَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَ ضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ وَ ظَنُّوا أَنَّهُمْ لَا مُلْجَأَ مِنَ اللَّهِ اِلَّا اِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا ۗ إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ (118)

و بر سه کس آنانکه پس مانده شدند (تعویق حکم شدند) تا اینکه وقتیکه تنگ شد بر ایشان زمین به آنچه وسعت داشت و تنگ شد بر ایشان جان های ایشان و فهمیدند اینکه نیست پناه گاهی از خدا مگر به سوی او، باز برگشت به رحمت بر ایشان تا توبه کنند. هرآئینه خدا او است توبه پذیر، با رحم. (118)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَ كُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ (119)

ای آنانکه ایمان آورده اید بپرهیزید (از نافرمانی) خدا و باشید همراه راست گوی ها و راست کردار ها. (119)

مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَ مَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَ لَا يَرْغَبُوا بِأَنفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ۚ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَ لَا نَصَبٌ وَ لَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ لَا يَطْئُونَ

مَوْطِنًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَ لَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نِيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ (120)

نیست برای مردم مدینه و کسی در اطراف ایشان از صحرا نشینان اینکه پس مانند از پیغمبر خدا و نمی دهند ترجیح بر جان های خود (در فدا کردن) از جان او. این به سبب آن است که ایشان نمی رسد به ایشان تشنه گی و نه مانده گی و نه گرسنه گی در راه خدا و نمی گذارند قدم، هیچ قدمی که به خشم می آورد نامعتقدان را و نمی رسد ایشان را صدمه از دشمن هیچ صدمه مگر نوشته شده برای ایشان به آن عمل نیک. هر آئینه خدا نمی کند ضایع مزد نیکوکاران را. (120)

وَ لَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَ لَا كَبِيرَةً وَ لَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (121)

و نمی کنند خرج هیچ خرچی کوچک و نه بزرگ و نمی پیمایند هیچ دره مگر نوشته شده برای ایشان تا پاداش دهد ایشان را خدا بهترین از آنچه بودند می کردند. (121)

وَ مَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَ لِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ (122)

و نیست ایمان آورنده گان را تا بیرون روند همه یکجا. پس چرا نرود بیرون از هر گروهی از ایشان دسته تا بیاموزند در باره دین و تا بیم دهند قوم شان را وقتیکه برگشتند به سوی ایشان تا باشد ایشان خود داری کنند (از اوامر دینی آگاه باشند). (122)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَ لِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَ اعْلَمُوا أَنَّهُ اللَّهُ مَعَ الْمُتَّقِينَ (123)

ای آنانکه ایمان آوردید بجنگید آنان را که نزدیک می شوند شما را از نامعتقدان و باید بیابند در شما شدت. و بدانید اینکه خدا همراه پرهیزگاران (از نافرمانی خدا) است. (123)

وَ إِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةً فَمِنْهُمْ مَّنْ يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَذِهِ- إِيْمَانًا فَآمَنُوا فَزَادَتْهُمْ إِيْمَانًا وَ هُمْ يَسْتَنْبِشِرُونَ (124)

و هر وقتیکه فرو فرستاده شد سوره پس از ایشان کسی می گوید کدام شما افزود او را این (سوره) ایمان. پس اما آنانکه ایمان آوردند پس افزود ایشان را ایمان. و ایشان شادمان می شوند. (124)

وَ أَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَ مَاتُوا وَ هُمْ كَافِرُونَ (125)

و اما آنانکه در دل های ایشان بیماری است پس افزود ایشان را ناپاکی بر ناپاکی ایشان و مُردند و ایشان نامعتقد ها بودند. (125)

أَوْ لَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَ لَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ (126)

آیا نمی بینند اینکه ایشان می شوند آزمایش در هر سال یک بار یا دو بار باز نمی کنند توبه

و نه ایشان می گیرند بپند. (126)

وَ إِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ هَلْ يَرِيكُمْ مِّنْ أَحَدٍ ثُمَّ انصَرَ فَأُوۥءَاۥٔ صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ (127)

و هر وقتیکه فرو فرستاده شد سوره نکه کرد بعضی ایشان به سوی بعضی، آیا دید شما را هیچ کسی باز دور گشتند. دور گرداند خدا دل های ایشان را به سبب آنکه ایشان گروهی اند که نمی آموزند. (127)

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ (128)

البته به یقین آمد به شما پیغمبری از خود شما دشوار است بر او آنچه رنج بردید علاقه مند و پریشان است بر شما، به ایمان آورنده گان مهربان، با رحم است. (128)

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ عَلَيْهِ وَ هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ (129)

پس اگر روی برگردانند پس بگو: کافی است مرا خدا، نیست هیچ معبودی مگر او؛ بر او اعتماد می کنم؛ و او است پروردگار عرش (تخت پادشاهی) بزرگ. (129)